

Morje.

1.

So zapeli
vali pesem
v morja valovitem,
so zapeli
o zakladu
potopljenem, skritem.

Daleč, kjer
zahaja solnce,
ta zaklad počiva,
z njim milijone
jasnih upov,
sladkih sreč tam sniva. —

Moja misel
kot čolniček
plava v tuja morja. —
Kak veselo
se smehljajo
ji na pot obzorja ...

2.

Morje se budi, se drami,
skozi jutro gre pozdrav,
v dalji zlat cekin prihaja,
kot bi angel spel z višav.

Morje dahne, se nasmehne,
v prsih pesem zašumi,
ki v akordih svežih, tihih
vrhu valov zakipi. —

Morje struna — vetre lok je,
solnce zlato pa igra ...
Kam, čolniček, plavaš v daljo —
saj je sreča tu doma! ...

3.

Morja sem slišal valovanje
kot duš otožnih šepetanje,
sem slišal njega tihi spev,
in v srcu vstal mi je odmev:

Oj, morje, morje, daleč hodiš,
ljudi k zakladom sreče vodiš,
in sreča je, in sreče ni —
le malo vrača se ljudi.

Ti brata si mi odpeljalo,
za srečo v boj si ga pozvalo,
podlegel je — nazaj ga ni —
ah, morje, njega vrni mi! ...

Tone Rakovčan.

